

LBPRISWe know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ONEȚIU, CRISTIAN**Cum mi-am schimbat viața în 4 zile : o poveste despre prietenie și prețul succesului** / Cristian Onețiu, Andy Szekely, Simona Macovei. -

București : Bookzone, 2023

ISBN 978-630-305-169-7

I. Szekely, Andy

II. Macovei, Simona

159.9

Redactor: **Crenguța Nicolae**
Grafician copertă: **Sebastian Ruse**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

CRISTIAN ONEȚIU

ANDY SZEKELY

SIMONA MACOVEI

CUM MI-AM SCHIMBAT VIAȚA ÎN 4 ZILE

O poveste despre prietenie și prețul succesului

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Liber sau Lider?

Orașul ăsta are un farmec pe care nu îl prea înțelege nimeni. Unii zic că e prăfuit, urât, dezordonat, prea balcanic și prea peștiș, alții găsesc încă în el ceva din strălucirea Micului Paris. Dar toți cei care au trecut măcar o dată prin el recunosc că Bucureștiul are femei frumoase, cele mai frumoase femei...

La asta se gândea în acea dimineață de iunie Andrei. De obicei era grăbit să ajungă la birou, dar acum nu își dorea. Ar fi rătăcit pe străzi în mașina lui care îl scotea din mulțime: ultimul model Lamborghini, turcoaz cu piele albă, o bijuterie de mașină care întorcea toate privirile! Dar în București rătăcești pe străzi doar între unu și cinci dimineața, altfel la orice oră coloane nesfârșite de mașini străbat orașul... Nu înțelege nimeni unde se duc oamenii ăștia, ce treabă au, de ce pleacă toți odată de acasă! Acum e și mai rău, pentru că vin corporatiștii la muncă și ei intră toți deodată și ies toți deodată, ca nu cumva vreunul să rătăcească drumul. Așa i-a zis lui o tipă îmbrăcată în roșu, ca domnișoara care stă la semafor. Pentru o clipă a crezut că e ea, dar nu e! I-ar fi plăcut să fie ea, vechea lui prietenă din facultate, singura în fața căreia ar putea să-și deschidă sufletul, singura în fața căreia ar putea să vorbească liber, să mai scape și câte-o înjurătură, să-și arunce cravata asta impecabilă de la gât, singura în fața căreia s-ar simți liber și nu lider.

De ce și-o fi amintit în dimineața asta de Lena? De Lena, cea mai frumoasă blondă din câte a văzut el vreodată? Nu s-a mai gândit la ea de mult – de anul trecut, când a citit într-o revistă că a câștigat Bienala de Arhitectură de la Veneția. Foarte tare Lena: frumoasă, deșteaptă, cu o carieră impecabilă, creativă și liberă. S-o sune? Și ce să-i spună? Ceva penibil, gen: bună, Lena, tocmai s-a deschis un restaurant cu o stea Michelin în oraș, datorită mie, eu am pus umărul... Țasta e defectul lui din ultimii zece ani, tot timpul se dă mare și n-are nimeni curajul să-i spună că nu e OK ce face. Pe de altă parte, oamenii trebuie să știe cine e el, n-o să-i lase să bâjbâie în online și pe Facebook ca să afle!

Dar cu Lena ar fi altceva, ea e o femeie autentică, n-o dai pe spate dacă zbori la business class în Bora Bora, nici dacă îi comanzi ultimul Birkin. Ea mănâncă șaorma pe plajă la Costinești și tot o doamnă rămâne. E ceva în gena ei, ceva ce ține de eleganța unei regine!

Mașina înaintează cu greu: prinde roșu la stop o dată, de două ori, de trei ori. În fața lui, o mașină mică cu două uși condusă de o femeie care se dă cu ruj în oglinda retrovizoare. Nici n-o interesează că acum semaforul e verde. În spate se claxonează nervos și se aud și câteva vorbe de duh. Andrei țâșnește cu mașina pe lângă ea și face o depășire imprudentă. Nici el nu știe de ce, pentru că nu se grăbea. Waze-ul îi dă o veste proastă: blocaj într-un kilometru și jumătate. Toate străzile de pe hartă sunt colorate în roșu. Andrei semnalizează dreapta și părăsește drumul principal. Mașina înaintează pe străzi mici, străzi pline de farmec, cu vile interbelice inundate de iederă, glicină și luleaua-turcului. Tot de la Lena știe denumirile plantelor urcătoare. De câte ori s-a plimbat pe străzile astea, de sute de ori. Îi plăcea să se întoarcă de la facultate pe jos și să admire clădirile de pe străzile cu nume de capitale: Paris, Rabat, Ankara, Roma, Atena, Londra, Varșovia, Praga.

Mașina înaintează încet pe strada Paris, unde miroase a flori de tei. Exact ca acum 30 de ani. Un vânt ușor care abia mișcă frunzele aduce cu el și glasul Lenei: *Este o stradă care îmbină armonios trecutul cu prezentul și unde poți să te bucuri de 18 vile din prima jumătate a secolului al XX-lea, toate, monumente istorice.* Și râdea, se bucura ca un copil, mai ales când ajungea la Ambasada Siriei și la Ambasada Portugaliei. Îi cunoșteau și militarii care păzeau la poartă și zâmbeau când îi vedeau sărutându-se pe trotuar!

În dimineața asta, Andrei s-a lăsat pierdut printre amintiri și aproape fără să-și dea seama a ajuns în curtea Institutului Politehnic București, unde a întâlnit-o pe Lena prima dată. Curtea e plină de studenți. E sesiune. Nici aici nu s-a schimbat nimic. Fete frumoase și guralive, băieți grupuri-grupuri care vorbesc precipitat și gesticulează mult, și banca lor, banca pe care au stat timp de cinci ani și pe care, azi ca și atunci, stau doi tineri care se sărută cu foc.

Andrei nu-și mai amintește cum era îmbrăcat în acea zi. Era ultima zi când te puteai înscrie la admitere la facultate. Dar n-o să uite niciodată cum era îmbrăcată ea: cămașă albă peste care se revărsa în valuri frumosul ei păr blond și lung și o fustă în carouri incredibil de scurtă. Putea să jure că e un kilt scoțian, dar mai târziu Lena i-a povestit că și-o făcuse la croitor, dintr-o fustă pe care o promisese mama ei de la o fostă vecină care locuia în Germania Federală. A încercat să intre în vorbă cu ea, i-a oferit chiar un șnițel cu pâine, dar nu l-a băgat în seamă. Nici măcar nu s-a uitat la el, dar în ziua aia și-a jurat că va fi iubita lui. Și așa a fost.

Era în 1993. Altă lume. România abia ieșită din lagărul comunist respira aerul libertății. Oamenii visau frumos și se mulțumeau cu puțin. Toți aveau planuri mari, să-și facă o firmă, să înceapă să funcționeze într-o piață liberă. Azi, mulți visează să se angajeze la stat, pentru că au un loc de muncă sigur și bine plătit. Și un gând aproape că l-a

înflorat: „Unde e Andrei de-atunci? Mi-e dor de el, de studentul Andrei, liber, îndrăgostit, gata să mute munții.”

Sună telefonul. Bun-venit în 2023. Îl sună Lizzy, omul numărul doi din companie și confidenta lui. S-au cunoscut acum 17 ani, când el a plecat pe un drum glorios, și au legat o prietenie pe viață. E ușor precipitată că nu a ajuns la birou. Azi are o ședință foarte importantă, în care urmează să decidă soarta a o sută de oameni. Trebuie să-i dea afară, altfel lucrurile se vor complica foarte tare în următoarele șase luni. O liniștește pe Lizzy și îi spune să înceapă ședința fără el. A avut o problemă personală. Ce minciună gogonată, în zece ani de când e CEO la BHT nu a avut niciodată probleme personale, sau dacă a avut, au fost trecute în planul al doilea. Închide telefonul și se grăbește spre mașină.

Nu știi de ce am venit azi aici, se gândește Andrei, și nu știi de ce sunt atât de nostalgic, când eu nu am timp de nostalgie. Sunt CEO într-o companie americană de succes care vinde echipamente medicale de ultimă generație. Am reușit într-o țară din estul Europei să construiesc un departament de cercetare pentru aparatura medicală care rivalizează cu cele din mari companii americane și occidentale. Am tot ce îmi poate dori un om: putere, carieră, influență. Am totul, dar nu am timp. Când am fost în Africa, un puști simpatic care se străduia să facă pe ghidul pentru câțiva dolari mi-a spus când am vrut să îi dau ceasul meu: nu am ce să fac cu el, voi aveți ceasuri, noi avem timpul.

Când se urcă în mașină primește un SMS de la Daria, o fată drăguță și deșteaptă, neurochirurg pasionat, pe care a cunoscut-o la un congres la Paris. Îl invită în weekend la Milano, are bilete la Scala, la *Romeo și Julieta*. Nici nu trebuie să se uite pe agendă, știe precis că în weekend vine din America un membru al boardului care visează să meargă la pescuit în Delta Dunării.

Nu mai e atât de aglomerat. În 12 minute e la birou. Încearcă să-și alcătuiască o strategie pentru ședința de azi. Dar gândul îi zboară aiurea și se surprinde că se uită atent la oameni. Doi pensionari eleganți care vin de la piață, domnul cu o sacoșă din care iese un buchet de flori de grădină. O tânără îmbrăcată sport care împinge un cărucior dublu în care dorm bebeluși gemeni. O fată grăbită care pare o studentă ce a întârziat la examen. Nu știe ce se întâmplă cu el azi, poate că a obosit sau poate că a îmbătrânit. Are 48 de ani, pe care i-a împlinit săptămâna trecută, iar colegii de birou i-au făcut cadou un tren în miniatură care merge pe șine. A mai primit și o gară, niște copaci, niște munți, două poduri. Nici nu l-a desfăcut la birou, așa cum era elegant, pentru că nu a gustat gluma lor și i-a taxat imediat: *Să înțeleg că am dat în mintea copiilor..., iar Georgescu i-a răspuns: Nu, Andrei, dar oamenilor cu bani mulți nu prea ai ce să le faci cadou... și noi ne-am gândit că o să-ți faci plăcere!* Dar acasă a fost curios să vadă cum arată podurile, pentru că e pasionat de construcțiile grandioase, chiar și de cele în miniatură, dar mai ales de poduri. Andrei crede că unul dintre cele mai grele lucruri pe care trebuie să le înveți în viață este ce pod să treci și ce pod să distrugi!

Virează la dreapta și intră într-o altă lume, lumea lui. Un bloc cilindric din sticlă sparge albastrul cerului, e Sky Tower, cel mai înalt turn din București. Acolo a visat să aibă biroul, și acolo îl are! Toată viața a făcut ce și-a propus, chiar dacă a sacrificat multe zile și multe nopți. De la etajul 36 are lumea la picioare în fiecare zi. Zâmbește, dar imediat zâmbetul îi îngheață pe buze, pentru că știe că orice decizie de business pe care o va lua azi va fi judecată în viitor... Dar care e decizia bună? O decizie care azi pare să fie OK poate fi criticată peste cinci sau zece ani, fiindcă societatea va schimba percepția despre cum trebuie să se comporte un lider. Toți au așteptări de la el. Toți îl analizează ca organizație, brand, persoană, toți își dau cu

păreră dacă este corect sau încorect, dacă este *fair* sau nu este *fair*! Nimeni nu se așteaptă să fie un sfânt. Și nici nu trebuie... dar în egală măsură e adevărat că nimeni nu se așteaptă ca azi să dea afară 100 de oameni. Asta-i dilema zilei: 100 de angajați sau boardul. *Now all together!*

Și Andrei se întrebă, pentru a nu știu câta oară: *De ce am senzația că azi timpul are altă dimensiune?*

Ușile se deschid și intră în imensul hol de la parter.

Bun-venit în arenă! Lupta poate să înceapă!

Lumea nouă după 30 de ani

De la Botoșani la București, trenul face cam șapte ore și jumătate, timp suficient pentru George să mediteze la tot felul de gânduri. Primul lucru care l-a frapat când s-a urcat a fost chiar trenul: curat, elegant, cu scaune confortabile, aer condiționat, prize pentru telefon sau laptop. Apoi oamenii, liniștiți, frumos îmbrăcați, tăcuți, cu ochii în telefoane sau în cărți. Nimic nu semăna cu trenul care îl aducea pentru prima dată în București acum 30 de ani! George credea atunci că s-a urcat în trenul vieții, pentru că venea să se înscrie la Institutul Politehnic, să ajungă inginer, să ajungă Om cu O mare, așa i-a zis tatăl lui la cinci dimineța, pe un peron plin de oameni cu sacoșe, damigene cu vin, copii cu ochii cârpiți.

Trenul a intrat în gară cu viteză și lui George i-a stat inima, pentru că s-a gândit pentru o clipă că n-o să oprească, apoi s-a auzit un scârțâit de roți, s-au deschis ușile și a început haosul. Lumea s-a îmbulzit la uși, unde coborau alți oameni. A reușit să se urce și a înaintat pe holul îngust pe care erau așezate de-a valma bagaje și, în sfârșit, și-a găsit un colțișor unde a stat în picioare pentru că nu avea bilet cu loc. Trenul s-a pus în mișcare, iar George a scos capul pe geam ca să simtă aerul răcoros al dimineții. Faptul că a reușit să se urce în tren i s-a părut

URDIS | We know

un semn divin. Abia la Bacău a găsit un loc într-un compartiment și a dormit dus cu rucsacul în brațe, în care avea diploma de bacalaureat, până la Gara de Nord.

Amintiri, amintiri. Acum, ca și atunci, George se uită pe geam și nu se mai satură de frumusețea locurilor pe care le străbate trenul: lanuri de grâu pictate cu maci roșii, câmpuri nesfârșite de porumb și rapiță înflorită. George se gândește: *Drumul ăsta pare neschimbat, încremenit într-o capsulă a timpului! Acum 30 de ani eram tânăr și naiv. Visam cu ochii deschiși să intru la Politehnică și să cuceresc lumea. Și n-am cucerit-o, dîmpotrivă, lumea m-a copleșit pe mine cu toate necunoscutele ei.*

Copleșit de amintiri, George nici nu și-a dat seama că a ajuns la Bacău. Câțiva oameni coboară și alți câțiva urcă, printre care o fată îngrijit îmbrăcată, care imediat ce se așază pe scaun scoate o carte roșie, groasă, pe care scrie *Inteligența emoțională*, și începe să citească, complet absorbită. *Parcă o văd pe fetița mea cea mare, frumoasă, deșteaptă, cu visuri mari. Dar viața nu e simplă, ea visează și tati trebuie să o ajute să îi fie bine, să reușească să ajungă la Londra, unde a intrat pe merit la London Metropolitan University, la studii postuniversitare. A primit și o bursă, dar ca să ajungă acolo îi trebuie 8 000 de euro și eu n-am fost în stare să pun deoparte banii ăștia, așa că acum depind de un împrumut la bancă. Trebuie să reușesc, trebuie să găsesc banii ăștia, pentru că de ei depinde viitorul copilului meu de nota zece.*

De luni întregi caută o soluție, nu doarme noaptea, s-a certat cu șeful lui, cu soția lui, Mimi, altminteri o bomboană de femeie. Nu mai e el! Toată viața a urât să se ploconească la alții, dar acum nu are încotro. Noroc că are niște vecini cumsecade care l-au trimis la fiul lor, vicepreședinte la o mare bancă din București, așa că merge la sigur. N-are cum să nu-l ajute, pentru că și el îi ajută de ani buni: le taie lemne, le-a reparat gardul, o dată la două

săptămâni le taie iarba, îi invită la masa de Paști și de Crăciun, ce mai, sunt ca o familie.

George i-a admirat întotdeauna pe tinerii care au drag de carte, și așa și-a educat și cei trei copii de care e foarte mândru: Gina, David și Anastasia. Pentru ei muncește, pentru ei și-a sacrificat ultimii 23 de ani din viață, dar nu-i pare rău, pentru că, așa cum îi zicea bunica lui, omul trebuie să facă trei lucruri în viața asta: să construiască o casă, să sădească un pom și să aibă copii.

Trenul a oprit în Gara de Nord. Oameni grăbiți trec pe lângă George cu valize și geți, fiecare cu gândurile lui, cu problemele lui. Își ia o apă rece de la chioșc. E prea cald pentru luna iunie, iar George simte că se sufocă în costumul lui bej, cel mai bun costum, cu care se duce la nunți și cumetrii, la care Mimi i-a dat o cămașă galben pai și o cravată cu cozi de păun. Lui i se pare penibilă cravata asta, pentru că are toate culorile pământului, roșu, galben, verde, albastru, mov, dar l-a liniștit Geta când i-a spus că e cea mai potrivită pentru că predomină verdele. N-a avut încotro, a trebuit s-o ia, mai ales că femeile se pricep la modă și n-ai nicio șansă în fața lor.

Autobuzul înaintează cu greu pe străzile aglomerate din București, iar George e uimit de rumoarea din marea metropolă. Orașul s-a schimbat mult în 30 de ani, au apărut magazine frumoase, restaurante cu terase pe trotuar, spații verzi, flori, copaci frumos aliniați, dar femeile au rămas la fel de frumoase.

Gândul îi zboară la colegile lui de facultate, toate una și una, dar niciuna nu se compară cu Lena, iubita prietenului său cel mai bun, Andrei. Parcă era coborâtă din reviste, cu un păr lung blond și un trup de sirena, întorcea toate capetele când trecea ca o prințesă pe holurile de la Politehnică. Și-acum a rămas la fel de frumoasă și e cea mai bună prietenă a soției lui. O femeie de toată isprava, care a știut ce vrea în viață, a dat-o în bară cu Politehnica,

dar și-a găsit imediat drumul în viață. A făcut Arhitectura și acum are o firmă de succes cu care face foarte mulți bani. Dar despre Andrei nu mai știe nimic. L-a văzut ultima dată acum 20 de ani, lucra pentru niște americani și era hotărât să ajungă cât mai sus. Bun băiat, Andrei, și foarte ambițios. I-ar fi plăcut să semene puțin cu Andrei, dar el a ales alt drum: s-a întors la Botoșani, s-a căsătorit cu Mimi, are o slujbă sigură la primărie și foarte mulți prieteni care vin la el în vizită să mănânce ceva bun. Multe s-au schimbat în viața lui George, dar nu și pasiunea pentru gătit. Când intră în bucătărie se simte ca un rege care e gata să cucerească lumea. Combină într-un fel unic, zic prietenii, aromele, cărnurile, legumele. Nicăieri nu se mănâncă mai bine ca la George, iar el e încântat când îi vede pe toți în jurul mesei, sături și fericiți. Viața e alcătuită din lucruri simple – oamenii o complică foarte mult, oamenii și dorința asta a lor nebună de a face bani cât mai mulți. Reversul medaliei este că ajungi sclavul banilor, și când îi ai uși să te mai bucuri de ei.

George e mulțumit cu viața lui și chiar crede că Dumnezeu îl iubește, are o familie frumoasă, toți ai lui sunt sănătoși, și dacă azi reușește să împrumute de la bancă 8 000 de euro ca să-și trimită fetița la Londra se declară un om pe deplin fericit.

Autobuzul oprește în stație, iar George coboară. Unde a ajuns? În *Star Trek*? Nu s-a gândit că în București există așa ceva! O pădure de blocuri înalte din oțel și sticlă cu zeci de mii, poate milioane de ferestre. Numai în filme a văzut așa ceva și nu și-a imaginat vreodată că există și la noi un cartier numai pentru afaceri. *Ce furnicar! În spatele fiecărei ferestre sunt oameni care muncesc de dimineață până seara, oameni care au probleme, care nu reușesc să predea lucrările la timp, oameni închiși în acvarii care uită cum e să respire aer curat într-o pădure sau să auzi sunetul cristalin al unui pârlăuș de munte. Oare acești*

oameni mai au timp să viseze cu ochii deschiși? Să se îndrăgostească, să-și facă o familie, să-și ducă copiii în parc? Ce viață e asta, să stai într-un acvariu de dimineață până seara, iar vara să bifezi un concediu în Grecia sau în Turcia? Toată viața lor e programată de alții pe minute, și ei poate cred că e perfectă. Și străzile sunt perfecte, drepte cu mici spații verzi unde au fost semănate, într-o ordine enervant de bine alcătuită, plante care par din plastic. George se așază pe o jardineră de beton și rupe o frunză verzuie dintr-o plantă. E adevărată, dar pare dată cu ceară. N-a mai văzut așa ceva, poate le-au adus de undeva din străinătate, că nu seamănă cu știrul și păpădia!

Ciudată lume și extrem de compactă. Pare că nimeni din afară nu poate să ajungă la ei. Un sistem perfect în care omul a devenit un soldat bine antrenat pentru războaiele altora, ale șefilor care, cu siguranță, au birourile la ultimele etaje. De-acolo de sus își imaginează că stăpânesc lumea și destinele angajaților. Armatele care trăiesc aici nu cuceresc cetăți și teritorii, performanța lor e dată de numărul cât mai mare de zerouri din conturi. *Oare acești oameni mai știu să zâmbească?* se întreabă George, în timp ce prin fața lui trec femei și bărbați grăbiți, îmbrăcați la fel de parcă ar purta uniformă, cu ochii în telefoanele mobile și căștile îndesate pe urechi...

Nimic nu-i este familiar, iar cravata cu cozi de păun îl strânge și mai tare. Îi desface puțin nodul și își îndreaptă ochii către cer, care e de un albastru amețitor pictat cu nori albi și pufoși... Cerul îi amintea de acasă! A tras aer în piept, deși aerul devenise aproape irespirabil din cauza căldurii. Simțea cum îi crește pulsul, avea emoții, se simțea ca într-un labirint fără ieșire. Ce-o să facă el aici? Ce-o să le spună la bancă? Poate are noroc și se întâlnește chiar cu domnul Murgu, băiatul vecinilor lui.

Poate are noroc!

Cum de a ajuns ca norocul să joace un rol nepermis de mare în viața lui? A făcut tot timpul lucrurile corect. Și-a respectat șefii, termenele de predare a lucrărilor, ei și? Și tot n-a reușit să capete o stabilitate financiară, la 48 de ani! Mai are câțiva ani până la pensie și nu a pus bani deoparte pentru zile negre. Ce-o fi o fi! Important e să plece Geta la Londra, măcar ea să aibă parte de o viață mai bună, într-o lume normală care respectă omul.

Vede un bloc mare de sticlă pe care scrie MNO Bank.

Acolo trebuie să joace o carte de 8 000 de euro!

George se ridică și pleacă. Are plumb în picioare, dar nu și-a pierdut speranța!

*Intră în arenă, dar se simte ca un miel la tăiere.
Asta-i viața!*

În arenă

În sala mare de la intrare, patru secretare țâșnesc de pe scaun când îl văd pe Andrei ieșind din lift. Fiecare știe ce are de făcut când apare șeful. Andrei le salută sobru. După ce se uită la Apple Watch-ul cu o curea roz, Oana, asistenta lui, îi spune că ședința a început de aproape o oră. Andrei deschide ușa și intră în birou. Nouă oameni, opt bărbați și o femeie, își ațintesc privirile asupra lui, fiecare așteaptă un semn de la el, fiecare speră ca venirea lui să rezolve problema. Cel mai speriat pare Georgescu, Paul Georgescu, un economist foarte bun care, din păcate, n-a prea avut momente brilante de-a lungul celor nouă ani petrecuți împreună. Dar are și o calitate: e docil, ascultător și muncitor. Nu prea are păreri, dar execută tot ce i se spune, până la ultima virgulă. Toată lumea, inclusiv Andrei, îi spune Georgescu ca să nu-l confunde cu Paul Avram de la vânzări.

Georgescu stă în picioare în fața unui ecran pe care sunt proiectate tabele și schițe cu situația financiară. Deși situația e neagră, Georgescu a pus multă culoare în prezentare: roșu, galben, vermil, roz. E suficient să se uite la fața lui și să-și dea seama ce s-a întâmplat în ora în care a lipsit. Îi simte frica din priviri. Până la urmă, Georgescu e doar un pion pe care poate să-l elimine oricând. A investit mult în el, i-a dat multe șanse, știe totul despre companie,